

Permaneo Humanus

- Den sista människan -

Del I : Den ofrivilliga överlevaren

Av Daniel Ygrelius

Prolog:

Mannen stod helt stilla framför badrumsspeglern och stirrade på sig själv. Hans blick var stel, kall... Besegrad. Han kände hur magen vred sig inombords av nervositet och en otäck smak plågade insidan av hans mun.

”Äsch! Sura uppstötningar igen.” tänkte han med en lätt grymtning.

Mannen framför speglern hette Douglas Young och med djupa andetag stod han och samlade kraft inför en resa han inte ville genomföra. Han var en vit och ganska så blek man i 35-års åldern med brunt hår. Han var medellång till längden och hade en kropp som var lite mer åt den smala sidan. Han hade svarta byxor på sig som var av det tåliga slaget och på överdelen av kroppen bar han en tunn, grå jacka med fickor på sidorna och på armarna. Han stod där framför badrumsspeglern och granskade sitt orakade ansikte.

”Helvete också! Jag vill inte vara borta från min familj i åtta månader. Jag vill verkligen inte det, men vad skall jag göra? Lånet på huset måste ju betalas innan året är slut.” fortsatte han i tankarna.

Han studerade sina händer med kritiska ögon och knöt dem hårt, allt medan ett växande raseri pyrde inuti honom.

Efter en stunds självreflektion riktade han blicken mot taket och lät sig bländas av den starka belysningen för en kort stund.

”Snälla! Låt detta uppdraget passera fort och smärtfritt, annars vet jag inte vad jag kommer ta mig till.”

Efter att ha satt punkt för sina mentala funderingar sträckte Douglas på sig och skvätte lite välbehövt, kallt vatten över ansiktet. Vattnet kändes friskt mot hans hud och gjorde sitt för att pigga upp honom.

En kort suck senare fyllde han lungorna med den citronfräscha badrumsatmosfären, fattade tag i sin resväska och gick ut därifrån med bestämda steg.

Douglas hade bara hunnit ett par steg utanför dörren när han möttes av en febril människoaktivitet. Han befann sig på New Horizons rymdhamn och personer från hundratals nationaliteter stressade sig fram genom den täta folkmängden med alldeles för mycket bagage i händerna. Ett ettrigt sorl av olika språk deltog med sitt ljudliga kakofoni och Douglas suckade och gjorde sig redo. Med ögonbrynen formade på ett bestämt sätt tog han ett djupt andetag och gav sig in i den rörliga massan av kroppar.

Hans uppdrag var nu att ta sig till sin familj på andra sidan av den enorma rymdhamnen och medan han trängde sig allt djupare in i folkmassan påmindes han om sin situation igen.

”Helvete också! Jag borde ha läst kontraktet mer noggrant.” fräste han och bet ihop tänderna så hårt att käkmuskulerna blottades.

”Det stod klart och tydligt att jobbet som klass-A2 astrofysiker var mitt om jag skrev på att jag gärna ställde upp på relaterade arbetsuppgifter där lönen nästan var för bra för att vara sann, och med det pågående lånet och allting skrev jag ju så klart på utan att tänka mig för.”

Hans ögon lös upp med en ilsken eld.

”Inte fan visste jag att det skulle resultera i att jag var tvungen att jobba på Demanthos-stationen som gruvarbetare i åtta månader. Helvetes jävla...”

Innan meningen hann avslutas bet han sig själv på underläppen och kände hur näsborrarna frustade av impotent ilska.

Efter att ha producerat en ny suck av den mer besvärande sorten stannade han upp abrupt och blundade medan han försökte få ordning på sitt kaotiska känsloliv.

Fem hjärtslag senare var situationen under kontroll och när han väl öppnade ögonen igen märkte han hur hela hans familj stod framför honom.

”Men där är du ju.” sa hans fru Catherine med en röst av mjukaste siden och log åt honom.

Hon stod där raklång och stolt i en sommarklänning och såg så vacker ut medan håret föll nerför axlarna likt ett gyllene vattenfall. Catherines klarblåa ögon ramades in av ett ansikte där ord som änglalik skönhet inte var tillräckligt för att beskriva hennes utseende och Douglas rös till varje gång han såg henne. Lite fräknar här och där hjälpte till att skapa en slags lekfullhet i hennes utstrålning och han var så lycklig att hon hade valt att dela sitt liv med honom.

”Vi har ju letat överallt efter dig.” sa hon och låtsades se besvärad ut. ”Det är ju nästan så att man tror att du inte vill åka iväg.”

”Hrm... Nu var du allt rolig va?” fnös Douglas samtidigt som han svepte in henne i sina armar.

”Seså... Kom nu, älskling.” sa Catherine efter en stund. ”Vi måste skynda oss så du inte missar din flight.”

Med en trött grymtning nickade han sitt medgivande åt henne och med resväskan i ett stadigt grepp skyndade de bort mot en av incheckningsstationerna längre bort.

Rappa steg följde och efter att ha kämpat sig genom den levande snårskogen av armar och ben nådde de så småningom fram till deras slutdestination.

Beväpnad med en butter min lämnade Douglas fram sina handlingar till incheckningspersonalen och efter att ha lämnat över sitt bagage för scanning och registrering tog han ett djupt andetag och vände sig om.

Catherine och hans föräldrar Sonya och William log alla solstrålar åt honom och de gjorde sitt bästa för att det kommande avskedet skulle bli så odramatiskt som möjligt.

Deras hund, Otis, var också med och såg glad ut men om det berodde på synen av hans älskade husse eller tankarna kring ett saftigt ben var omöjligt att veta.

Utan att tveka drog han Catherine till sig igen och gav henne en lång, passionerad avskedskyss samtidigt som han drack in hennes närvaro med stängda ögon.

”Åh, Catherine... Klarar du dig utan mig i åtta månader?”

”Hehe, din skojare där.” spann hon och petade honom lekfullt på underläppen med pekfingret. ”Det är väl klart att jag gör.”

Hon skrattade underbart igen och sa:

”Under tiden du är borta kan jag äntligen börja inreda huset efter våra planer och se till att allting blir klart tills du kommer hem.”

”Och oroa dig inte.” sa hon plötsligt och höjde ett varnande pekfinger åt honom.

”Efter jag hjälpt dina föräldrar ute i planländerna kommer de att bo hos oss och hjälpa till och skulle vi mot all förmodan bli överfallna av banditer eller något liknande har vi ju alltid Otis här som skyddar oss.”

När Otis hörde sitt namn nämnas ställde han sig genast upp och skällde extatiskt samtidigt som han viftade vilt på svansen.

”Åh, Otis. Dig kommer jag sakna mest av alla.” suckade han och böjde sig ner för att rufsa om den gyllenbruna pälsen.

Otis var inte sen på att skälla sitt godkännande över behandlingen och för ett kort ögonblick var det bara de två där, hund och husse, i en tillvaro där allting var perfekt.

Douglas kramade om sin lurviga vän en sista gång och stärkt av Otis kärleksfulla men naiva syn på tillvaron reste han sig upp och gjorde sig redo för avresan.

Med ett leende på läpparna som för tillfället såg alldeles för krystat ut nickade han åt dem alla och skulle precis ta sig mot gaten längre bort när en otäck känsla i magtrakten hindrade hans fötter från att avancera framåt.

Plötsligt kändes det som om han aldrig skulle få se sin familj igen och avskedet som pågick just nu skulle vara den allra sista gången som han såg dem i livet.

Douglas blev alldeles kall inombords och när hans ansikte återspeglade detta skyndade Catherine fram till honom och virade sina armar runt hans hals.

”Älskling! Är allt ok?” frågade hon med sitt varma leende intakt.

”Eh, jo... Jag fick bara känslan att jag aldrig kommer att få se någon av er igen.”

”Åh, Douglas älskling. Du oroar dig alldeles för mycket. Det är väl klart att vi kommer se varandra snart igen.” spann hon med sin bubbliga personlighet och fortsatte:

”Om jag känner dig rätt kommer vi att holotec-chatta med varandra så fort du kommit fram och då kan vi prata mer ostört... Mmm, inte sant?”

”Hrmf! Catherine. Bara du kan läsa mina tankar.” svarade han slugt och tog ett djupt andetag av hennes väldoftande hår.

Catherines ögon tindrade likt två diamanter i ett hav av blått och oförmögen att kunna värja sig inför hennes skönhet möttes de två i en sista kyss innan det var dags att skiljas åt.

”Viktig information till alla resenärer som skall till Demanthos-stationen med flight TB-303.” informerade plötsligt en formell kvinnoröst i högtalarsystemen runt omkring dem. ”Tid för avgång, 15 minuter. Jag repeterar... Tid för avgång, 15 minuter. Alla resenärer måste genast bege sig till incheckningsstation 113-C för bearbetning.”

”Jaha! Då var det dags, antar jag.” suckade Douglas trött och log sitt krystade leende igen.

”Ha det bra nu så ringer jag dig så fort jag kommer fram, och glöm förresten inte att skaffa en ny hundförsäkring till Otis. Den gamla har precis gått ut.”

Innan han gick den sista biten mot gaten tittade han upp och betraktade sin familj en sista gång. De stor alla där med vinkande händer och log åt honom på ett sätt som smälte bort den isiga känslan av avsked inuti hans kropp.

Douglas vinkade tillbaka till dem och skulle precis vända sig om när William, som var en välklädd och kraftig man i 70-årsåldern, plötsligt skyndade fram och kramade om sin son.

”Lycka till nu, min son. Åtta månader går fortare än du tror så tänk inte mer på det nu. Allt kommer att gå bra.”

Hans ord värmdes verkligen och synen av Williams väderbitna ansikte där en tjock, silvergrå mustasch förstärkte hans leende fick Douglas hals att kännas sig extra tjock och eländig.

”Hm... Jag hoppas det.” suckade Douglas ironiskt och skakade på huvudet.

”Men att jobba i en dammig gruva under den tiden. Det kommer definitivt att testa mina gränser. Tro mig.”

”Min älskade son. Tyng inte ner dig själv med negativa tankar nu. Tänk positivt istället. Då kommer allting att kännas lite lättare skall du se.” sköt hans mamma in, som nu stod bredvid William, och visade med en lätt huvudskakning att hon var den som kände honom allra bäst.

Sonya Young var en äldre kvinna i sina bästa år och lockar av silver vårdade ett ansikte där visheten hade fått ett hem. Hennes ljusrosa favoritklänning, som hon hade valt att ha på sig just för detta tillfället, skimrade vackert i ljuset runt omkring dem.

Hon var något rund vid höfterna men hela hennes person utstrålade en kärlek som var både absolut och sann. Hon hade alltid älskat sin son över allting och Douglas visste att i hennes barm fanns det en trygghet och värme som aldrig svalnade.

”Hehe! Du har rätt, mamma. Som vanligt har du rätt.” skrattade han och visade upp ett snöpligt ansiktsuttryck.

De omfamnade varandra på ett helande sätt och Douglas tryckte ner ansiktet mot hennes byst.

”Seså! Iväg med dig nu så du inte missar flighten.” fortsatte hon och viftade iväg honom med handen.

Douglas svarade med en strikt nick och tog sig mot gaten med raska steg.

Sju minuter senare satt han på sin plats inuti det enorma Black Viper fraktskeppet och tittade ut genom det cirkelformade fönstret på sin vänstra sida.

Megastaden utanför, som bar namnet New Horizon, var verkligen gigantisk och visade upp ett till synes oändligt landskap av kilometerhöga byggnader utanför. Med en population på 750 miljoner invånare var aktiviteten i staden kolossalt omfattande och tusentals svävarfordon färdades i luften överallt. Det var i stort sett omöjligt att kunna ta in allting och synen liknade mer rörelserna inuti ett konstgjort getingbo av metall och glas.

Plötsligt startade fraktskeppets motorer upp och efter en trög start lyfte den hundra meter långa metallkolossen upp i luften och tog sig mot stjärnorna längre upp.

Douglas behöll sin blick riktad utåt genom fönstret under tiden och såg hur den enorma megastaden, som också var hans hem, snabbt blev mindre och mindre tills molnens gråvita domän tog över utsikten utanför.

Med en lätt suck lutade han tillbaka huvudet mot stolen och försökte slappna av när den otäcka känslan han hade känt av innan plötsligt återkom igen.

”Jag kan inte fatta det men det känns fortfarande som om jag aldrig kommer att få se någonting av det här igen.” viskade han ängsligt för sig själv men kom snabbt att tänka på det som hans mamma hade sagt till honom en halvtimme innan.

”För helvete, Douglas. Skärp dig nu och lyssna på vad mamma sa innan och tänk positivt.” väste han med en irriterad tunga och bet ihop tänderna i en arg grimas.

”Det är säkert bara ångesten jag känner över att behöva göra det här jävla skitjobbet.” intalade han för sig själv och skakade genast av sig alla mörka tankar från sitt medvetande.

Tio minuter senare befann sig det massiva fraktskeppet i den interstellära rymden precis ovanför exosfären på Jorden och var nu på väg mot asteroiden Demanthos Y-

0212.

Resan, i sin tur, skulle ta ett par timmar så för att fördriva tiden på bästa sätt passade Douglas på att få lite välbehövlig sömn. Han satte sig i den mest bekväma ställningen han kunde i stolen och lät sedan medvetlöshetens mörker ta honom.

Demanthos, som kolonin hette, var ett samarbetsprojekt mellan de ledande nationerna på jorden. Det var det första steget mot en avkolonisering av den hopplöst överbefolkade jorden som i början av 2600-talet uppgick i svindlande 25 miljarder människor. Koloniseringen av planeten Mars låg alldeles för långt bort så planen att bygga Demanthos-stationen var det enda realistiska förslaget för tillfället.

Föga förvånande möttes projektet av en växande skepsis bland jordens befolkning och ju längre tiden gick desto mer infekterad blev debatten kring dess konstruktion.

Tillgångarna på Jorden var kraftigt begränsade under denna tiden och att använda en stor del av just dessa resurser för att bygga en koloni långt ute i rymden välkomnades inte av befolkningen.

Ändlösa debatter följde och det dröjde inte länge innan majoriteten ansåg att pengarna skulle läggas på någonting viktigare och mer konkret än att satsa på höglyftande, diffusa projekt som ändå inte skulle vara till någon nytta.

Det såg länge mörkt ut för projektet ända tills en asteroid utan förvarning slog ner mitt i Stilla havet och orsakade enorma skador på omgivningen.

Mänskligheten chockades svårt av händelsen och svallvågorna som följde från nedslaget skördade över 350 000 dödsoffer runt om vid de närbelägna kusterna på båda sidorna av oceanen.

Plötsligt såg den kritiska majoriteten konsekvenserna av just en sådan händelse i ett nytt ljus och förstod hur dödsdömda de alla skulle vara om en betydligt större himlakropp skulle slå ner på vår planet.

Med omedelbar verkan krävde folket handling från jordens ledare och en stor utredning drogs igång kort därefter. Processen var mycket komplicerad och efter flera år av utdragna förhandlingar nådde man fram till en resolution som fick namnet projekt Stjärnhopp.

Alla trodde att det rörde sig om det kritiserade Demanthosprojektet som hade ägt rum ett par år innan men så var inte fallet här. Nej, istället visade det sig att det nya projektet fokuserade på skapandet av en gigantisk anti-materiakanon som skulle ligga i omloppsbanan runt jorden. Där skulle den sedan vaka över planeten och skydda mänskligheten mot alla former av framtida asteroidhot.

Det var ett dyrbart och tidsödande projekt men till slut, trettio år senare, stod den klar i en låst bana runt jorden och var redo att användas.

Stationen fick namnet Ikaros från den grekiska tragedin och äntligen hade mänskligheten fått en chans att skydda sig från de otaliga stenbumlingarna som kretsade omkring där ute i solsystemets mörka barm.

Det stod dock klart ganska snabbt att Ikarosstationen krävde mängder av materiel för att kunna drivas korrekt så för att slippa den extremt dyrbara frakten från jorden påbörjades äntligen konstruktionen av den tidigare så kritiserade rymdstationen, Demanthos.

Där uppe skulle människor av alla nationaliteter lära sig att leva ute i rymden och

utvinna värdefulla mineralfyndigheter från närliggande asteroider samtidigt som de skulle hjälpa till att driva Ikaros-stationen på bästa sätt.

Den nya kolonin placerades på den jättelika asteroiden Demanthos Y-0212 som, i sin tur, låg vid en stabil punkt ute i rymden, en så kallad LaGrangepunkt, 670 000 kilometer från jorden.

Himlakroppen hade en imponerande diameter på 26.3 kilometer och tack vare dess snabba rotation runt sin egna axel och med hjälp av modern teknologi gav den en gravitation som simulerade jordens egna till kolonin.

Tjugo år senare hade ett mindre samhälle på 16 700 individer bildats och de flesta invånarna kallade nu Demanthos-stationen för sitt hem.

Kapitel 1

---

150 miljoner kilometer från jorden eller en astronomisk enhet som det också kallas inom forskarvärlden ligger solen. Denna medelstora stjärna är källan till allt liv på jorden och ända sedan solsystemet skapades har den strålat ut en konstant ström av energi över vår hemplanet.

Efter den långa färden från solens yta nådde en ström av ljuspartiklar ett ansikte som befann sig i djup sömn. Ansiktet andades lugnt och stilla och ett diskret leende kunde synas på läpparna.

Ljusstrimman växte sig allt starkare och vandrade långsamt över det sovande ansiktet tills det nådde fram till det högra ögonlocket. Kort därefter försvann det blygsamma leendet från läpparna och ögonlocken började genast att visa sitt missnöje över den pågående störningen.

Plötsligt öppnades de med ett ryck och efter ett par blinkningar stirrade två rödsprängda ögon yrvaket omkring sig.

Douglas Young hade vaknat.

Följt av den mekaniska ritualen som ett uppvaknande oftast resulterade i producerade han en kraftig gäspning och smackade med munnen samtidigt som han gnuggade bort det värsta av gruset från ögonen.

En ny dag hade precis börjat på rymdstationen och inombords kände han hur en motbjudande tyngd låg och tryckte över bröstet.

Med en djup suck reste han sig upp och satt trött på sängen en lång stund samtidigt som han stirrade uttryckslost på datorskärmen framför sig.

Ljuset från den reflekterades tydligt på hans ansikte och avslöjade ett härjat utseende som hade sett bättre dagar.

Douglas vaknade alltid till jordnyheter och detta var det enda sättet, förutom de välbehövliga Holotec-samtalen med familjen, att hålla sig ajour med världen utanför.

Han hade tjänstgjort på asteroiden i över sex månader nu och snart var hans tid på denna helvetiska arbetsplats äntligen över. Hans anställning ombord hade varit en långsam och smärtsam affär och för varje dag som passerade hade kampen mot klockan blivit mer och mer påtaglig för honom.

Fem minuter senare satt han fortfarande försjunken på sin säng och förlorade sig i djupa tankar när en röd lampa plötsligt började blinka i närheten.

”Aargh! Inte nu.” tänkte han med en suck och försökte ignorera lampan så gott det gick.

Det gick ju så klart inte och efter att ha drömt sig bort för ett kort ögonblick stirrade han på det blodröda ljuset igen, likt en protagonist som precis hade lokaliserat sin dödsfiende.

Den blinkande energin hade endast en uppgift att förmedla och vid det här laget kände Douglas Young till det mycket väl.

Det var dags att rapportera för tjänstgöring.

Oförmögen att kunna dra ut mer på tiden masade han sig trött upp ur sängen, borstade tänderna, tog på sig sina slitna arbetskläder och påbörjade motvilligt den långa vägen bort till sitt arbetsstation.

Vägen dit var konstruerad som en komplicerad labyrint och han var tvungen att ta sig genom flera långa korridorer, korsningar och andra passager innan han slutligen kom fram till sitt mål.

Väl framme fiskade han fram sitt identitetskort ur fickan och förde fram det mot en dörrpanel som satt placerad bredvid en kraftig metalledör. Entrén öppnades kvickt och avslöjade en bred och fuktig gallertrappa på andra sidan som såg klart sliten ut efter årtal av användning.

Med en sammanbiten min gick han upp för de tjugofyra stegen och fortsatte sedan in i en smal gång som ledde fram till hans arbetsplats.

Douglas egentliga jobb som gruvarbetare hade inte passat honom alls så efter ett par hektiska veckor i början av hans vistelse lyckades han byta till sig ett mer passande arbete. Det var inte lika fysiskt tungt som att arbeta i mineralgruvorna men det var nog så hemskt ändå.

Hans arbetsuppgifter, som genomsyrades av en mördande tristess, gick ut på att rengöra luftgångarna runt omkring på kolonin och kontrollera att atmosfärprocessorerna fungerade korrekt.

Just denna dagen kändes allting lite extra tungt av någon anledning och han försökte snabbt tänka på någonting upplyftande för att inte snöa in i en ny depression.

Den mentala hjärngymnastiken lyckades dock inte återställa hans humör helt och hållet och med en uppgiven suck ryckte han till slut på axlarna och satte igång med sitt arbete.

Två timmar av meningslöst metallskrubbande senare avbröts han plötsligt av en mansröst djupt inne i en av luftgångarna.

”Eyyyyy! Läget eller?” skrek den okända mannen extatiskt.

Med omedelbar verkan hoppade Douglas till och stirrade bort mot ljudkällan och himlade trött med ögonen när han insåg vem det var som var ägaren till rösten.

”Argh! Fan vad du skrämde mig, Matt. Har du inget bättre för dig?”

”Ja, ja, förlåt då.” klagade han buttert och höll upp händerna i luften för att bedyra sin oskuld.

”Jag försökte bara lätta upp stämningen lite här. Fan va alla verkar vara sura idag.”

”Ursäkta mig, Matt, det var inte meningen att ryta till så där.” svarade Douglas med ett trött leende.

”Det är bara det att jag har känt mig underlig hela jävla morgonen och jag har

ingen aning var det kan bero på.”

”Mmm... Jag vet hur det känns.” sa Matt med en förvånansvärd djup insikt i rösten och lade sin hand på Douglas axel.

”På tal om någonting annat. Hänger du med till sektor sex för lunch senare idag?”

”Absolut! Möt mig nedanför den slitna trappan vid tolvsnåret.” svarade Douglas och kände sig genast lite bättre till mods.

Matt nickade sitt godkännande över lunchplanen och efter att de hade skilts åt återgick Douglas till sitt monotona arbete igen.

Det var verkligen ett hjärndött yrke han hade åtagit sig, reflekterade han surt för sig själv. Ner med handskrapan i den illaluktande disklösningen och sedan skrubba och torka av sidorna av luftgångarna med påfrestande armrörelser. Efter detta ner med skrapan i baljan igen och repetera samma mönster om och om... Och om igen.

Han kunde knappt greppa hur legendariskt tråkigt hans jobb var men motsvarigheten skulle troligtvis vara att jobba på bandet inom flygbils-industrin eller på någon av Shells interstellära tankningsstationer.

Douglas rös genast till av den nya tanken och fortsatte att räkna ner minuterna mot noll då lunchrasten temporärt skulle rädda honom från det pågående straffarbetet som var hans jobb. Här, djupt inne i den fuktiga ventilationsgången, var nämligen klockan hans enda vän och till och med den hade vänt honom ryggen nu.

”Argh! Tre jävla timmar kvar till lunch. Hur skall jag överleva detta?” väste han mentalt och visade upp en grimas av krystad beslutsamhet.

Han visste mycket väl att det inte var någon idé att klaga. Arbetet skulle inte gå fortare för det så med en sur grymtning bet han ihop käkarna och satte igång.

Skrubbandet fortlöpte sakta men säkert framåt och när det återstod tio minuter kvar innan den underbara lunchrasten trädde i kraft slutade han arbeta och smet iväg till en avstängd del av lufttunneln.

Väl framme satte han sig ner vid kanten av en cirkelformad fönsteröppning och stirrade ut på stjärnorna utanför. Utsikten på andra sidan var verkligen hjärtskärande vacker och en oändlighet av stjärnor, som alla doldes i tidlös mystik, visade upp sin prakt för honom.

Med ett ansiktsuttryck, som bara ett barn i en leksaksaffär kunde producera, lät han blicken vandra åt alla håll och kanter medan han drack in det kosmiska skådespelet utanför.

Mitt i allt detta såg han sitt hem, planeten Jorden, bland de otaliga stjärnkonstellationerna och synen liknande mer en ovärderlig juvel av grönt, blått och vitt som levde ut sin existens i ett hav av svärta.

Långt där nere under molnen fanns Douglas hem och om inte det räckte för att stilla de svarta känslorna inombords så visste han att hans underbara familj fanns där, troget väntandes på hans återkomst. Åh, vad han längtade hem.

”Ah, livet här uppe suger.” viskade han trött mellan andetagerna och släppte på sina spända axlar med en suck.

”Men snart är lånet på huset betalt och då kommer allt bli normalt igen.”

Påminnelsen om hans ljusa framtid fick Douglas på lite bättre humör men det dröjde bara ett par sekunder innan en stark domedagskänsla plötsligt lade sig över honom.

Som från ingenstans återkom samma hemska föräning han hade upplevt vid

rymdhamnen ett halvår innan och med omedelbar verkan blev han alldeles kall inombords.

Vad var detta för en underlig känsla han upplevde egentligen och varför uppkom den just nu?

Frågorna krävde genast ett svar men hur mycket Douglas än ville kunde han inte besvara någon av dem. Det enda han visste var att han var tvungen att återvända hem till sin familj så fort som möjligt.

”Helvete också! Jag måste snacka med Matt nu på lunchen och se om han kan göra någonting. Jag måste härifrån.”

Beväpnad med sin nya plan skulle Douglas precis resa sig upp och röra sig mot utgången när han upptäckte ett gnistrande ljus i rymden utanför som tydligt skilde sig från de andra stjärnorna.

”Hmm... Vilket underligt ljus.” tänkte han och spände genast blicken på det nya fenomenet.

”En sådan syn ser man minsann inte varje dag. Det kanske rent av är min turdag idag.” fortsatte han med en försiktig optimism i rösten och satte av mot utgången.

Kort därefter gick han nerför den slitna metalltrappan och tog sig ut i korridoren utanför där han omedelbart möttes av en total hysteri.

Hundratals kolonister skyndade på överallt för att få sin lunch i tid och i Douglas ögon liknade det mer en enda lång och utdragen julrusch av kaotiska proportioner.

”Fan också! Hoppas inte Matt blir försenad nu. Jag måste verkligen snacka med honom.” tänkte han hoppfullt och bet sig på underläppen.

Oförmögen att kunna göra någonting annat än att just vänta stod han tålmodigt kvar vid ingången till sin arbetsplats och letade efter sin vän i den rörliga massan av kroppar.

En försening på fem minuter ökade snabbt till tio och fortfarande såg han inga spår av Matt. Det dröjde inte länge innan en känsla av oro manifesterade sig inuti honom och om inte detta räckte så började även hans mage att kurra i protest.

”Hrm, typiskt också.” tänkte han irriterat och fortsatte tanken efter att ha spanat genom folkmassan en sista gång.

”Bäst jag ringer honom på holo-enheten ifall det har hänt någonting.”

Han lyfte på vänsterarmen och fingrade febrilt på en armbandsliknande apparat med en liten datorskärm i dess mitt.

Sju signaler senare bröts den digitala tystnaden och han fick äntligen kontakt.

”Fan, Matt. Var är du någonstans?” klagade Douglas otåligt.

”Aj, fan. Förlåt mig. Jag blev kvar i ett arbete lite längre än planerat men jag är på väg till dig nu. Är där om fem minuter.”

”Ok! Men snabba dig, jag är svinhungrig.”

Fem minuter senare dök äntligen Matt upp och än en gång bad han om ursäkt för sin sena ankomst.

”Ja, ja! Ta det sen. Kom igen nu... Rasten är inte hur lång som helst.” väste Douglas och bröt sin stillastående manér med ett ryck.

Medan de skyndade sig genom den pågående hysterin passade Douglas på att fråga vad som hade hänt och det var som han hade misstänkt, trasiga områdessensorer igen. Matt Carlsen, som var hans väns fullständiga namn, var en ljushyad man i 30-

årsåldern. Han var lång och smal och hade en blond frisyr som alltid såg lite rufsigt ut. Han hade en atletisk kropp men var ganska lat av sig och gillade inte att träna. Hans klädsel visade tydliga tecken på slitage och bestod av en orange arbetsdräkt som täckte större delen av kroppen. Den var gjord av ett mycket tåligt material och detta var nödvändigt för att den skulle klara av det hårda arbetsklimatet där uppe. Dräkten hade flera rymliga fickor på bröstet, armarna och benen och var skön och praktisk att ha på sig även om det inte såg så ut. Den var solkig och smutsig från oljor och andra vätskor och var i stort behov av att tvättas.

Matts arbete där uppe bestod i att kontrollera och reparera trasiga sensorer runt omkring på stationen. Det var ett smutsigt och lågavlönat jobb med få fördelar men samtidigt var det ett lättillgängligt jobb som de flesta kunde få utan att några speciella meriter krävdes av något slag.

Matts jobbval var dock en aning kontroversiellt då hans far, Fred Carlsen, som var chef för rymdtrafiken där uppe, med lätthet hade kunnat ge honom ett bättre jobb med betydligt högre lön och status.

I Matts fall kände han att ansvarsnivån för att arbeta med utomjordisk flygservice var alldeles för hög för honom, så han valde istället en karriär som bättre passade hans personlighet.

”Fan! Vad jag hatar mitt jobb.” klagade Douglas mellan de rappa stegen. ”Det är ju lika hjärndött som att jobba på Shell Interfuel eller McDonalds.”

”Hey, sluta klaga!” sa Matt. ”Mitt jobb är inte precis bättre. Jag får alltid oturen att bli kallad till 'The Dope Spot', du vet den nya nattklubben som alltid skall envisas om att spela alldeles för hög musik. I alla fall, den kraftiga basen från klubbens ljudutrustning gör att områdessensorerna i närheten alltid hamnar ur fas. Hrm... Så jävla typiskt va.”

Han tystnade abrupt för en stunds inre reflektion och sa sedan:

”Men det är ett mycket bättre jobb än att tvingas frotera sig med de snobbiga kostymerna som är uppe på kontoret där pappa arbetar.”

”Hm... Det är sant.” svarade Douglas och sneglade plötsligt på sin vän med ett slugt leende på läpparna.

”Så för att summera det du precis sa så suger våra jobb hårt och vi borde sluta med omedelbar verkan och istället bli hallickar på heltid... Du vet att hororna behöver kontrolleras, hehe.”

Matt skrattade hjärtligt över kommentaren och det stod väldigt klart att de två männen delade en, minst sagt, speciell humor mellan varandra.

Ett par minuter senare nådde de fram till lunchsektorn och med en sjunkande känsla inombords såg duon resultatet av deras sena ankomst.

Inga bord fanns tillgängliga så långt ögat kunde nå och var de än riktade sina blickar möttes de av synen av stillastående köer som var minst tio meter långa.

Precis när de hade börjat vänja sig vid tanken på en utebliven lunch såg Douglas hur ett par i närheten reste sig upp för att gå därifrån. Utan att tveka pekade han på dem men innan Matt hann reagera på hans vilda gestikuleringar var Douglas redan halvvägs framme vid det lediga bordet.

Han nådde precis fram i tid och efter att de två hade kraschlandat ner på stolarna där pustade de båda ut av lättnad.

”Puh! Det var nära.” flämtade Matt andfått och började genast att studera de olika lunchmenyerna framför sig.

De båda männen knappade in sina val på den virtuella datorenheten i mitten av bordet och efter att ha åtnjutit sina rätter i lugn och ro lutade sig Douglas tillbaka på sin stol och kände sig mätt men inte fullt så belåten.

”Hur smakade din neo-veganska lasagne?” frågade Douglas efter en stund.

”Eh, den var ok. Hur var din vegoburgare?” kontrade Matt.

”Bah! Vad tror du?” klagade han. ”Den smakade syntetisk smörja men tyvärr så finns det inget annat ätbart här uppe. Åh, vad jag längtar hem så jag kan få sätta tänderna i riktigt kött igen.

De satt där en lång stund och samtalande med varandra och efter att Douglas hade hämtat sig från vegoburgarens motbjudande natur harklade han sig och sa:

”Just det! Jag vet att jag är sent ute men tror du att det finns någon chans för mig att komma med på fraktaren som skall tillbaka till Jorden vid nästa lastning?”

”Va!?! Funderar du på att åka hem?” flämtade Matt, märkbart förvånad.

”Men du har ju minst en månad kvar på kontraktet!”

”Jag vet, men jag får spader om jag inte kommer härifrån snart. Jag har nämligen plågats av en underlig känsla inombords ända sedan jag lämnade jorden för sex månader sedan och det är att jag aldrig kommer att få se min familj eller min hemplanet igen... Och ja, Matt, jag vet hur galet det låter.”

”Hehe, det har du rätt i.” skrattade Matt och fortsatte:

”Men är du säker på att du inte bara har drabbats av den klassiska rymdsjukan som så många lider av här? Jag menar, att vara fast på en trång och ogästvänlig gruvkoloni under en längre tid kan inte vara bra för någon av oss här uppe.”

”J-jag vet inte... Jag tror inte det.” svarade Douglas osäkert och fortsatte efter en stunds inre reflektion.

”Det enda som är helt klart är att avskedskänslan jag upplevde när jag skildes från Catherine och min familj när jag var på New Horizons rymdhamn för ett halvår sedan var så stark att jag nästan gick sönder inombords.”

Han sansade sig något med ett darrigt andetag och fortsatte efter att ha förträngt det svåra minnet så gott han kunde.

”Så snälla, kolla om jag kan komma med på nästa fraktare, Matt. Jag känner att detta är någonting som jag bara måste göra. Jag skiter i jobbet och huslånet nu... Jag måste hem. Dessutom är jag jävligt less på att bara få se en evig natt utanför mitt fönster och hela tiden känna av den artificiella citrondoftan i mitt rum.”

”Hehe, lugn bara lugn, Douglas. Jag kollar upp det omedelbart efter lunchrasten.” sa han och försökte lugna sin vän med ett självsäkert leende.

När han såg att det inte hade någon vidare effekt på honom skakade han på huvudet.

”Oroa dig inte så mycket, Douglas. Det kommer säkert att ordna sig skall du se. Jag säger bara till farsan att lägga till en extra plats åt dig.”

Matts blick blev plötsligt sorgsen.

”Men det kommer att bli jävligt tomt här utan dig skall du veta.”

”Ja, men tänk inte på det, Matt.” svarade Douglas. ”Så fort du kommer ner till jorden måste du komma och hälsa på oss ett tag. Min pappa har hjälpt till att bygga om en hel del på det nya huset nu och som du redan vet är du alltid välkommen.”

”Hm... Det där låter som en mycket bra idé, Douglas. Jag har alltid tyckt om det där huset och efter att ha sett dig kämpa så för att bli av med lånet och allting är jag klart nyfiken på hur det ser ut nu.”

Efter att ha tagit den sista tuggan på en brödlignande aptitretare tog Matt upp sin portabla datorläsare ur fickan och började knappa in ett par kommandon på den.

”Hrm... Det ser bra ut.” sa han med blicken fixerad på den upplysta skärmen och nickade nöjt för sig själv.

”Min tjänstgöring slutar ett par veckor innan jul så det skall nog inte vara några problem för mig att komma ut och hälsa på ett tag när jag väl är hemma igen.”

”Lova mig det.” krävde Douglas med en seriös blick.

”Catherine skulle bli jätteglad om du kunde komma.”

Matt gav sitt hedersord att de skulle fullfölja deras framtida julplaner ihop och efter att lunchrasten tagit slut skakade de båda hand med varandra och skildes åt för att återgå till sina respektive slavjobb på stationen.

De resterande timmarna inne i tunnlarna gick betydligt snabbare nu när Douglas hade en chans att komma hem igen och när arbetsdagen äntligen var slut gick han förbi ett av de stora affärskvarteren i närheten för att köpa förnödenheter och kolla in de senaste holo-spelen.

Att spela var nämligen ett bra, om inte ett nödvändigt, sätt att klara av den mördande tristessen på stationen och det hjälpte även till att besegra den akuta känslan av hemlängtan som så många led av där uppe.

Efter att ha köpt en liter syntesmjölk, fyra eggfärer och en veckoranson av små, fyrkantiga måltidskuber som smakade frigolit gick han in i en spelbutik i närheten och ögnade genom sortimentet där.

Hans sökande bar snabbt frukt och inbäddat bland nyheterna till den senaste X-Infinity konsolen fastnade hans ögon på spelet 'Disco Pimp Simulator 2.0 – Extreme Bitch A\$\$ Edition'.

I det spelet antog man rollen som en hallick i 1970-talets Harlem och misshandel av prostituerade, grovt våld, svordomar plus andra typer av vuxenaktiviteter utlovades på fodralet med starkt målande ord.

Med lustfyllda ögon rös Douglas av välbehag när han tänkte på möjligheterna som spelet erbjöd och efter att ha läst igenom texten noggrant på baksidan ställde han tillbaka det på hyllan.

Sökandet fortsatte och efter en stund hittade han ett annat spel som också såg mycket lovande ut. 'Total sea life destroyer - Gotta kill 'em all!' som spelet hette var ett humoristiskt spel som kort och gott gick ut på att utrota allt liv i havet, speciellt de lömska valarna och delfinerna, innan de spred sig över planetens oceaner och förstörde allting.

”Mmm... Spel som går ut på att utrota saker och ting kan ju aldrig vara trist.” smålog han med en djävulsk glimt i ögonen och ställde tillbaks det på sin plats.

Med en underbar känsla i kroppen gick han ut ur butiken och skulle precis röra sig hemåt när han bestämde sig för att ta en snabbtitt in i den speciella antikaffären som låg precis intill.

Väl inne slogs han av en tjock atmosfär av damm, olika parfymer och den underbara lukten av nyöppnade plastleksaker som genast spelade på hans nostalgikänslor.

Gångarna inne i butiken var smala och svårnavigerade och överallt han tittade syntes stora högar av olika antikviteter och andra fantastiska ting som bara väntade på att hamna i händerna på nya ägare.

Douglas tassade försiktigt fram i en av de smala gångarna och tittade sig hela tiden omkring så han inte välte ner någonting.

Efter ett par steg såg han plötsligt någonting intressant och stannade upp framför en tjock hög av gamla seriealbum som genast fångade hans uppmärksamhet.

Med försiktiga händer plockade han upp exemplaret som låg överst och tittade närmare på den.

”Aah... Den otroliga hulken. Den serien minns jag från när jag var liten. Wow! Tänk att jag läste den varenda dag när jag kom hem från skolan. Mmm... Ibland hade man tur att ens pappa arbetade som antikvarie med inriktning på det klassiska 1900-talet.”

Han bläddrade igenom den dammiga tidningshögen och upptäckte flera andra välkända serier som till exempel X-men, Spindelmannen och Kalle Anka som hans far brukade ta hem till honom för att läsa.

Med ett stort och näst intill barnsligt leende på läpparna lade han tillbaka dem på sin plats igen och fortsatte sin upptäcktsfärd där inne.

Tio steg senare befann han sig mitt i affären och skulle precis titta på en imponerande svärdreplika som tillhörde sagofiguren Conan Barbaren, när en nasal röst plötsligt bröt den rådande tystnaden.

”Ehss... Finden sie någonting spetsiellt, hmm?” sa personen nyfiket.

Douglas hoppade genast till med ett ryck men slappnade av när han insåg vem det var som hade ställt frågan.

”Hehe, ingenting än, Fritz men jag tittar.” svarade han och fick kämpa för att inte börja skratta åt butiksinnehavarens speciella dialekt.

Under tiden han hade lärt känna den tyskfödde Fritz Kellner, som på samma sätt som Douglas far också var en antikvarie, hade Douglas insett att hans språk egentligen bara var en hopplös blandning av engelska, tyska och någonting annat som han fortfarande inte kunde sätta fingret på.

Vad den bakomliggande orsaken än var så lät det klart underhållande i Douglas öron och var en sann upplevelse att få uppleva varje gång han pratade med honom.

”Ach så, ach så... Om det är någonting du wunchen över så är det bara att frage mich, ok. Ich bin superkunnig på det mesta in mein shop.”

Ett tandfyllt leende sprack genast upp på Douglas ansikte och han nickade glatt åt Fritz som vid detta laget även hade blivit hans vän.

”Oroa dig inte, min vän. Hittar jag någonting här så säger jag till.”

Med det sagt fortsatte han längre in i den antika affären och spanade omkring sig med ögonen inställda på fyndläge.

Små, tunna dammoln yrde upp i luften från hans närvaro och när han hade kommit till den bakre delen av affären upptäckte han någonting som han inte hade sett på över tjugo år.

”Nej, du skojar med mig... Star Wars figurer!” flämtade han för sig själv och trodde knappt sina egna ögon.

Framför honom, i en stor skål, låg ett tjugotal plastfigurer och dessa leksakerna hade

varit en av de få saker som Douglas hade dyrkat som barn.

Med giriga händer plockade han upp en av dem och förde den långsamt mot näsan och andades in.

”Ah! Den där plastlukten kommer jag aldrig att glömma.” spann han med en förälskad ton i rösten och förlorade sig själv i minnen från förr.

Han såg sig själv lekandes i pojkrummet, ute i planländerna där han växte upp, och allting var färgglatt och underbart i en tid då varenda dag var som ett litet äventyr i sig självt.

”Mmm... Det var verkligen en underbar tid det.” suckade han djupt och tittade trånande på figuren i sin hand.

”Hehe, Admiral Ackbar. Den hade jag faktiskt inte.” fortsatte han och studerade de andra plastfigurerna i skålen.

”En Jawa, två Stormtroopers, och en Power Droid. Alla de hade jag.”

Douglas fortsatte att gräva bland plastfigurerna tills han hittade en som fick hans hjärta att bulsa lite snabbare.

”A-anakin Skywalker! Den... Hade... Jag också.” sa han mekaniskt och lät förvånansvärt melankolisk på rösten.

”Ahhs! Der Krieg der Sterne, zehr gut, Douglas. De har nyss inkommit från ein collector i England. Våldigt värdefulla, hmm... Är du intresserad att köpa några?” frågade Fritz som plötsligt stod bakom hans rygg.

”Aargh! Shit, vad du skrämde mig, Fritz. Smyg inte upp på mig så där, är du snäll.”

”Ah, entschuldigung min vän men jag kunde inte motstå att see dich mit meinen actionfiguren, jah.”

Efter att ha hämtat andan en stund sträckte Douglas modigt på sig och sa:

”Eh, jodå. Jag är klart intresserad att köpa några men jag har inte råd just nu. Kanske nästa månad.”

Han hade ingen lust att förklara att hans tid på stationen förhoppningsvis var över snart utan valde istället att le krystat.

”Ah, sehr gut, sehr gut! Det är bra att weisse. Hehe.” skrattade han och stapplade tillbaka till disken igen.

Med en lätt huvudskakning över Fritz butiksmanér lade Douglas tillbaka figuren i skålen och var på väg ut från affären när han plötsligt lade märke till en meterhög hylla med antika Blu-rayfilmer som stod undangömd bland en samling hoprullade mattor. Bland dem såg han filmer som till exempel Stjärnornas Krig - del fem och sex, Aliens - återkomsten, Commando, Blade Runner, Starship Troopers, First Blood och de båda Tronfilmerna.

Full av nostalgi i ögonen log han sitt bredaste skolpojksleende hittills och sa till sig själv:

”Ah, vilka underbara filmer. Det är verkligen inte lätt att hitta gamla Blu-rayfilmer nu för tiden. Hmm... De måste ha kommit från något gammalt museum någonstans.” tänkte han fascinerat och beslutade sig genast för en sak.

”När jag kommer hem till jorden igen skall jag definitivt se till att tanka upp alla klassikerna på mitt portabla kristallminne och kolla på dem. Det var på tok för längesedan jag såg dem sist.”

Douglas tackade för sig och vinkade till Fritz som omedelbart log och önskade honom välkommen åter.

Väl utanför tog han ett djupt andetag av den konstgjorda luften och fortsatte sedan hemåt med en gäspning.

Efter att ha vandrat genom långa och opersonliga korridorer som såg slitna ut kom han fram till en av de suggestiva vuxenkvarteren på kolonin. Området fullkomligt badade i ljuset från stora neonskyltar och alla försökte de överrösta varandra i det pågående slaget om nya kunder.

Atmosfären var dimmig och utmanande och mitt i den blinkande orgien av ljus dansade bystiga kvinnor i glasrör som hängde ner från taket.

Här kunde alla smaker mättas och allt från striptease till sex med vackra, trippelbröstade skönheter utlovades medan ett rytmiskt muller av dova basgångar spred ut sina ljudvågor över området.

Han nickade vänligt åt kvinnornas inbjudande rörelser och fortsatte sedan vidare hemåt.

Ett par kvarter senare stod han äntligen framför sin dörr och pådriven av en sedan länge intränad rutin placerade han handflatan på en blank datorskärm bredvid entrén och pressade den mot glaset.

Direkt efteråt öppnades dörren framför honom och med en gäspning klev han in i sitt hem och ställde matkassarna på diskbänken.

Äntligen hemma i den trånga lägenheten slängde han av sig arbetskläderna på en stol och stapplade bort mot den obäddade sängen där han föll ner på den med en duns.

Han var ofantligt trött och skulle bara vila ögonen ett par minuter innan han klev in i badrummet för en kvick men välbehövlig dusch. Hans kropp delade dock inte denna planen och efter ett par djupa andetag hade medvetelslöshetens mörker funnit honom.

Flera timmar senare vaknade han igen och efter att ha gäspat sig tillbaka till verkligheten bestämde han sig för att ringa hem till sin familj.

Douglas satte sig upprätt i sängen och skulle precis aktivera Holotec-enheten när han plötsligt hejdade sig med handen hängandes i luften ovanför aktiveringsknappen.

”Hmm... Denna gången skall jag inte ringa dem i förväg och berätta om mina planer. Oh nej! Jag skall bara komma hem utan någon som helst förvarning och överraska dem. Ah, det kommer att bli perfekt.” insåg han med ett exalterat pirr i magen.

Douglas kände att hans nya plan, som med Matt och hans fars hjälp, skulle ta honom från detta ställe och hem till hans älskade familj, skulle bli en frisk fläkt i hans annars så trista liv.

Efter en händelselös kväll där höjdpunkten bestod av två kokta äggsfärer, ett glas syntesmjölk och en tallrik av de frigolitsmakande fyrkanterna kröp han till sängs igen och drömde om framtiden.

Denna julen skulle bli en perfekt tillställning för hela hans familj, det skulle Douglas se till. Med huslånet förhoppningsvis snart ur bilden skulle de äntligen vara befriade från de finansiella fotbojorna som hade tyngt ner dem så.

Morgonen därpå vaknade Douglas upp av ett avlägset mumlande som lät drömskt och avlägset i hans hjärna. Något sömndrucken vände han blicken mot ljudet längre bort och insåg att det bara var hologramskärmen som hade väckt honom till liv.

”Hrm... En ny, lång dag av meningslöst arbete framför mig. Jag hoppas verkligen att Matt har fixat biljetten till mig härifrån.” tänkte han och förde ena handen över ansiktet i ett lönlöst försök att fly bort från den bistra verkligheten som fortfarande var hans vardag.

Det gick ju naturligtvis inte så med en butter grymtning steg han upp och fräschade upp sig, klädde på sig och gick sedan motvilligt iväg till sin arbetsplats.

Väl framme undersökte han scenen med en veckad panna och skakade lätt på huvudet.

”Ja, ja... Stå inte bara där och se så sur ut, Douglas. Jobbet gör sig inte fortare för det.” suckade han för sig själv.

Med en fnysning över sin oönskade men sanna insikt satte han igång med sitt enformiga arbete och rengjorde lufttunneln framför sig och ett femtiotal atmosfärprocessorer som definitivt hade sett bättre dagar. De sistnämnda befann sig längst in i små, runda håligheter på väggarna och var betydligt jobbigare att rengöra än själva lufttunnlarna.

Driven av en sällsynt envishet lät han sig inte tyngas ner av detta och efter fem svettiga timmar var det bara en atmosfärprocessor kvar som behövde rengöras.

”Puh! Äntligen. Bara en till så är jag klar för lunch.” flämtade han och torkade bort svetten från pannan.

Han förde in skurtrasan i den mörka håligheten och påbörjade det monotona skrubbandet när han plötsligt kände hur någonting landade på hans hand.

”Huh? Vad i...? AAAARGH! EN HÅRIG SPINDEL!” skrek han panikslaget och backade bort från väggen så fort han kunde utan att se sig för.

I samma ögonblick slog han i hälarna på skurhinken bakom sig och föll hjälplöst ner på golvet med en ljudlig krasch.

Huvud och golv möttes i en brutal omfamning och med omedelbar verkan kände han hur en stickande smärta brann till i den bakre delen av hans hjässa.

Yr och irriterad över sin dumdristighet skulle han precis resa sig upp och ta tillbaka en del av sin förlorade värdighet när han istället märkte hur spindeln kröp omkring på hans bröstorg.

Med uppspärrade ögon av skräck skrek han igen och reste sig upp som om han plötsligt hade fått en miljon volt genom kroppen.

Sekunden senare påbörjades en ny kamp och inte längre intresserad av att ta tillbaka sin värdighet stampade han frenetiskt med fötterna och piskade sin klädsel som om plaggen plötsligt hade blivit hans värsta fiende.

Det hela måste ha sett komiskt ut och efter att hans tidigare chock hade lagt sig förde han ett kritiskt öga över sin person och letade efter det håriga spindeldjuret som inte längre syntes till någonstans.

Den var borta.

”Puh! Fy fan alltså. Det där var otäckt... Jävligt otäckt.” flämtade han och rös inombords.

Ett par skakiga minuter senare avslutade han sitt arbetspass och för att varva ner efter spindelattacken smet han iväg till sitt hemliga gömställe, som han hade gjort dagen innan, för att samla tankarna.

Synen av hans hemplanet utanför gjorde sitt för att lugna honom men när hans ögon hamnade på den underliga ljuskällan han hade upptäckt dagen innan märkte han hur den hade förändrats drastiskt.

Ljusskenet var inte längre en gnistrande punkt utan hade vid det här laget förvandlats till en stor, glödande sfär som såg ut att växa sig starkare för varje sekund som gick. Med två ögonbryn som återspeglade hans förbryllade tillstånd försökte han klura ut vad han tittade på när holo-disken plötsligt avbröt hans tankegångar.

”Heey! Matt här. Hur går det med skrubbandet, haha?”

”Hrm... Nu försökte du allt vara rolig va.” väste han och grymtade lätt åt sin vän.

”Det vet du.” svarade Matt sarkastiskt och fortsatte i samma andetag:

”Vad sägs om lunch strax? Samma tid och plats som igår?”

”Absolut! Det är en date.”

Precis när Douglas hade avslutat meningen bubblade dagens mest kritiska fråga upp i hans huvud och otålig som få kunde han inte vänta tills de träffades innan han fick svaret.

”Just det. Har du snackat med Fred angående resan förresten?” frågade Douglas när kommunikationen mellan dem plötsligt bröts utan någon anledning.

”Helvete också!” väste han och skakade irriterat på vänsterarmen ett par gånger. Hur mycket han än försökte fick han ingen respons från apparaten. Holo-enheten var helt död.

”Hrmf! Dessa holo-diskar går ju för fan inte att använda. Billigt, jävla skräp.” väste han och började röra sig mot utgången med en förgrymmad blick i ögonen.

Fem minuter senare, efter att ha tvingats delta i den nervösa lunchhysterin igen, kom han fram till torget och såg hur Matt redan var på plats.

”Hmm... Du är i tid, ser jag. Inte dåligt.” sa Douglas med ett sarkastiskt leende på läpparna.

”Ja, ja, sak samma. Vi måste skynda oss och äta innan rasten är över.” klagade Matt otåligt och ledde dem framåt genom folkhavet.

De skyndade sig till samma restaurang som dagen innan och hittade ett tomt bord som de genast gjorde anspråk på.

Duon hade precis hunnit sätta sig ner när Matt märkte hur hans vän såg alldeles skärrad ut och bestämde sig för att undersöka saken närmare.

”Hey? Är allt ok med dig? Det ser ju ut som om du precis har sett ett spöke.”

”Hehe, jasanya det.” skrattade Douglas och såg lite generad ut.

”Det är inget speciellt. Jag fick bara en äcklig spindel på mig när jag rengjorde en av atmosfärprocessorerna förut.”

”Haha, ja, det är allt samma gamla Douglas jag hör.” skrattade han hjärtligt och skakade på huvudet.

”Jag har aldrig träffat någon som är så rädd för spindlar som du.”

Douglas svarade inte på kommentaren utan producerade istället en butter grymtning som i Matts värld löd:

”Detta är inte alls roligt och även om du tror det så är jag verkligen rädd för spindlar.

Ok!?"

Matt övergav ämnet innan stämningen mellan dem försämrades och efter att lunchrasten var över reste de sig upp och gick iväg mot sektor sex där deras vägar skulle skiljas åt.

Väl framme stannade Douglas upp och stirrade på Matt med en sökande blick i ögonen.

"Vad var det som hände förut egentligen? Helt plötsligt dog min holo-enhet utan någon som helst anledning."

"Hmm... Ingen aning, Douglas, men det låter klart underligt i mina öron. Dessa modellerna är kända för sin stabilitet och skall klara av plötsliga störningar utan några problem."

"Hrm... Typiskt också. Då är det säkert en ny budgetvariant som bolaget har skickat till oss för att ersätta de gamla T33:orna. Det skulle inte förvåna mig alls. Skicka all skit till Demanthos-stationen bara. Snåla jävlar." muttrade Douglas för sig själv och himlade med ögonen innan han ställde den kritiska frågan som så abrupt hade avbrutits innan.

"Nå? Har du pratat med Fred angående du vet vad?" frågade han nyfiket och förstärkte genast med:

"Snälla, Matt. Låt det vara positiva nyheter."

Matt stirrade på honom en lång stund utan att ge något svar men när han såg hur Douglas fullkomligt höll på att förgås av otålighet kände han att det var dags att säga någonting.

"Tyvärr, Douglas, men jag lyckades inte..." påbörjade han besviket och höll medvetet inne resten av svaret för att låta sin vän plågas lite extra länge.

"...Hålla kvar dig på denna begagnade stationen längre. Hehe! Det är lugnt, Douglas, din plats på fraktskeppet är fixad." fortsatte han och viftade med händerna i luften för att försäkra Douglas att han kunde slappna av.

När han förstod innebörden i vad Matt precis hade sagt föll hans spända axlar och han pustade ut, märkbart lättad över nyheten.

"Du... Din jävel! Du skall alltid hålla på så där." klagade han och gav Matt en isande blick som snabbt tinade från vänskapen de två delade med varandra.

"Mina nerver klarar inte av sådan skit."

När Douglas insåg att han verkligen hade en biljett därifrån frågade han när den aktuella hemresan till jorden skulle äga rum.

"Fraktaren kommer hit sent ikväll men den sätter inte kurs mot jorden förrän imorgon kväll så du har god tid på dig att packa dina saker."

"Gaah! Det blir ju perfekt." utbrast Douglas euforiskt. "Shit, Matt! Du vet att du är mannen i mitt liv."

Matt log brett över komplimangen och efter att Douglas hade belönat honom med en varm kram skildes de åt för att återgå till sina respektive sysslor.

Resten av dagen gick som på lätta moln. Det spelade ingen roll hur monotont och hemskt arbetet var och han brydde sig inte längre om det överhängande hotet från nya spindelattacker. Han hade äntligen fått sin biljett därifrån nu och vad som än hände så tog han allting med ro.

Även hans chef, Matthew Anderson, tog nyheten om hans hastiga avfärd på ett bra

sätt. Han var även till stor hjälp med att förse Douglas med de nödvändiga dokumenten när han sa upp sig med omedelbar verkan.

Dagens omtumlande aktiviteter hade sugit ur musten ut honom så med trötta ögon gäspade han sig hela vägen hem till sängen och la sig tidigare än vanligt.

Hans annars så trånga och otrevliga säng kändes ovanligt skön den här kvällen och med ett stön borrade han ner sig i täcket och blundade.

”Mmm... Äntligen kommer jag härifrån imorgon. Åh, Catherine! Snart är jag i dina armar igen.” viskade han tyst för sig själv och somnade kort därefter.

Plötsligt vaknade Douglas av att det tysta larmet hade gått och ett starkt, rött sken blinkade honom rakt i ansiktet. Klart yrvaken undrade han vad som hade hänt och reste sig ostadigt upp från sängen och tittade ut genom fönstret.

Det som mötte hans sömniga blick där ute var någonting som han inte hade kunnat föreställa sig i sin värsta mardröm och synen fick honom att fullständigt tappa andan.

Ett av Black Viper fraktskeppen, som skulle ta honom hem till jorden senare den dagen, hade precis lagt till och till sin fasa såg han nu hur den blev kraftigt bombarderad av en svärm asteroider.

”V-va fan! Vad är det som händer!?” gnydde han ängsligt och svalde nervöst.

Två sekunder senare pulveriserades farkosten mitt framför hans ögon och en våldsamt explosion följde som snabbt spred sig överallt.

Oförmögen att kunna säga eller göra någonting stod han bara där och gapade medan svallvågorna från explosionen slet i stationen.

Han försökte bli kvitt synen och intala sig själv att allting bara var en ond dröm men det var ingen idé. Det olycksbådande skådespelet utanför hade redan gjort tillräckligt med skada.

Med tårfyllda ögon tittade han ut igen och märkte då hur ett hundratal nya stenbumlingar var på infart men dessa hotade inte längre området där fraktaren hade befunnit sig. Oh, nej! Av allt att döma skulle de istället träffa... Demanthos-stationen. När han insåg vad som höll på att ske blev han alldeles kall inombords och kände hur tillvaron kristalliserades på ett mycket otäckt sätt. Febriga tankar av alla dess slag bombarderade hans nyvakna hjärna och han kände sig plötsligt väldigt illamående.

”O-oh.... N-nej!” stammade han och försökte svälja med en hals som var alldeles för torr för tillfället.

”J-jag måste varna någon. Måste v-varna... Oh, nej! Matt!” flämtade han skräckslaget och insåg plötsligt hur dyrbar tiden hade blivit.

Driven av en växande panik som snabbt höll på att koka över slängde han på sig arbetskläderna och sprang ut i korridoren utanför.

Fötterna, armarna, hela kroppen... Allting kändes hemskt och överkligt nu och likt ett naivt barn hoppades han fortfarande att allt detta bara var hans inbillning och ingenting annat.

Douglas stormade fram genom korridoren och under tiden blev skakningarna under hans fötter allt mer kraftfulla.

”Helvete också! Detta händer verkligen.” tänkte han andfått och sa till sig själv i samma andetag:

”Måtte sköldarna hålla!”

Vid det här laget hade flera av de andra kolonisterna på stationen också insett att någonting inte stod rätt till och for omkring överallt som yra höns.

Som ett resultat av detta blev framkomligheten snabbt kaotisk och Douglas fick verkligen se sig för så han inte kolliderade med någon där.

Medan han sprang, hoppade och duckade undan panikslagna människor av alla dess slag försökte han få tag på Matt via holo-disken men allt den gjorde var att återge ett söndrigt tjutande.

”Förbannade jävla skit!” svor han med en ilsken tunga och slet av den med ett ryck.

Det korta ögonblicket han studerade holo-disken visade sig vara tillräckligt för plötsligt, från ingenstans, sprang en skräckslagen kolonist ut precis mitt framför honom.

Med en sjunkande känsla inombords insåg han att kollisionen var oundviklig och smällen som följde slog ner dem båda till marken med en våldsamt kraft.

Fast i de mekaniska verkningarna från krocken rullade Douglas runt flera gånger och kände hur svidande skrubbsår snabbt blossade upp överallt på hans kropp.

”Aargh! Helvete också!” röt han stressat och gjorde allt för att komma upp på fötterna igen.

Under normala omständigheter hade han tittat till den andra personen och kollat så att allt var okej men detta var inte längre några normala omständigheter... Långt ifrån.

Med Matts och sitt egna välbefinnande i fokus tvingade han sig upp på fötterna igen och fortsatte sin desperata flykt medan smala svett droppar letade sig nerför pannan. Stegen avlöste varandra i en allt vansinnigare takt och Douglas kunde verkligen känna hur adrenalinet pumpade genom hans vener nu.

Avlägsna explosioner och skrik nådde hans öron och efter ett par snabba andetag hade skakningarna blivit såpass kraftiga att det var svårt att hålla sig upprätt där inne. Plötsligt hörde han hur det interna högtalarsystemet sprakade till och en formell kvinnoröst gav sig genast i kast med att avlägga en mycket ödesdiger skaderapport.

”Sektor ett, två, fyra, sex och sju avstängda. Sköldnivå nu nere på 65 procents kapacitet.” förklarade hon på ett känslolokalt sätt.

”Oh, Nej! Sektor fyra är där Matt bor.” tänkte han och kände sig allt mer hopplös för varje sekund som gick.

Pådriven av sin nyfunna självbevarelsedrift fortsatte han framåt och kom så småningom fram till ett torgområde där ett par affärer och ett mindre nöjescentrum syntes till.

Med maniska ögonrörelser letade han efter alla former av kommunikationsverktyg som kunde hjälpa honom att nå fram till Matt eller någon på Ikaros-stationen för att varna dem om vad som precis hade hänt.

Till en början fann han ingenting men efter att envist ha fortsatt sitt sökande lade han märke till ett par datorterminaler inuti en av affärerna.

”En uppstartad terminal! Precis vad jag behöver.” tänkte han exalterat och började genast leta efter något sätt att ta sig in i byggnaden.

Som ett första försök ryckte han i dörrhandtaget vid huvudentrén men som han redan hade misstänkt var dörren låst.

”Förbannade jävla skit!” väste han mellan stängda tänder och tittade in genom

det tjocka glasfönstret bredvid som hånfullt visade upp hans ouppnåeliga pris. Med en stor dos självdisciplin tog Douglas ett djupt andetag, stängde ögonen och koncentrerade sig till det yttersta för att komma på en lösning på det nya problemet. Någoting behövde göras och det nu.

Plötsligt exploderade en av affärerna bakom honom och vasst metallbråte spred sig kaotiskt över det lilla torget.

Med ett gällt skrik slängde han sig ner på marken med händerna över huvudet och väntade tills det värsta var över innan han tittade upp igen.

När han väl gjorde det märkte han hur det brann överallt och tjock, svart rök bolmade ut från flera av byggnaderna på ett infernaliskt sätt.

”Helvete också! Hela jävla Demanthos-stationen håller ju på att gå under.”

Efter att ha försäkrat sig om att ingen akut fara hotade honom för tillfället reste han sig upp och skyndade fram till det stora fönstret igen.

På något mirakulöst sätt hade affären framför honom klarat sig från explosionernas verkningar och med en sammanbiten min insåg Douglas vad som behövde göras.

Han var tvungen att slå sönder glaset på något sätt. Frågan var bara hur?

Beväpnad med två uppspärrade ögon letade han efter ett tillhygge av något slag och i kölvattnet från explosionen innan dröjde det inte länge innan hans sökande bar frukt.

I en hög av bråte längre bort såg han hur ett långt metallrör stack rakt upp och utan att tveka sprang han dit och försökte slita loss det.

Det skulle han inte ha gjort och förlorad i sin iver kramade han om händerna runt metallen som fortfarande var alldeles skällhet från explosionen innan.

Douglas kände av en otrolig smärta i händerna och släppte röret med ett vrål och svor för sig själv.

”Aargh! Skärp dig Douglas!” skrek han åt sig själv.

I samma ögonblick slet han av sig tröjan och virade om den runt röret. Sekunderna var dyrbara nu.

När han var klar klämde han hårt på tyget och hörde hur det fräste under fingrarna.

Han ryckte loss instrumentet och likt en modig krigare stod han där med sitt nya redskap i händerna och kände sig redo för utmaningen.

Ett par avlägsna explosioner grusade dock hans nyfunna självsäkerhet och med ett ryck vände han sig om och sprang tillbaka till terminalbyggnaden igen.

Det var bråttom nu.

Väl framme utnyttjade han momentet i sitt språng och svingade röret mot fönstret med all sin kraft.

Oförmögen att kunna värja sig mot den inkommande kraften briserade glaset omedelbart och orsakade en storm av glassplitter som spred sig överallt.

Ett tiotal skärvor skar upp små skärsår på hans kropp men fortfarande uppe i varv från adrenalineruset slängde han bort järnröret och tog sin in i affären.

Han kraschlandade ner framför en av terminalerna och försökte kontrollera sin andning så gott det gick.

Nya explosioner skakade om torget utanför men Douglas bara bet ihop och gjorde allt han kunde för att hålla sig fokuserad på datorskärmen framför sig.

Han knappade in en sifferkombination på tangentbordet och försökte logga in men det enda han fick var en arg, röd text som nekade honom inträde.

”Hrmf! Meteoritstormen måste ha slagit ut datorsystemet på något sätt.” tänkte han och blottade tänderna åt maskinen.

Envis som han var gav sig inte Douglas så lätt och försökte en gång till. Han tryckte snabbt in en annan sifferkod och hoppades att terminalen skulle släppa in honom denna gången men istället visade den upp samma arga meddelande som förut.

Med ögonen stängda frustade han hetlevrad luft genom näsan och rammade ner nävarna på tangentbordet.

”HELVETE OCKSÅ! INTE NU!” skrek han så salivet yrde.

Medan han satt där och lyssnade på de avlägsna skriken och explosionerna som spred sin makabra symfoni genom stationen sprakade högtalarsystemet plötsligt till liv igen.

”Sektor ett, två, fyra, fem, sex och sju avstängda. Sköldar nu nere på 30 procent kapacitet.”

Till sin stora fasa insåg Douglas att den enda sektorn som fortfarande var oskadd var den han befann sig i så utan att slösa mer på tiden övergav han terminalen och sprang ut därifrån.

Plötsligt producerade den kvinnliga datorrösten en ny statusrapport och denna gången var informationen betydligt mer dystert än den hade varit innan.

”Varning! Kärnreaktor skadad! Jag repeterar, kärnreaktor skadad! Kritiskt läge uppnått om 10 minuter och 30 sekunder. All besättning ombeds omedelbart att bege sig till livbåtarna.”

”Oh, nej!” flämtade Douglas och kände hur hans tillvaro snabbt tog en kurs mot det värre.

”Livbåtarna! Herregud! Jag måste verkligen få tag på Matt nu innan det är för sent.”

Med maniskt bränsl i benen sprang Douglas in i en av gångarna som ledde ut därifrån och efter att ha sprungit ner genom en lång korridor nådde han fram till torget där hans vän Fritz hade sin affär.

En kraftig eldsvåda hade precis brutit ut inne i affären och orolig för sin väns välbefinnande sprang han genast fram till ingången och tittade in genom fönstret.

Det brinnande kaoset spred sig snabbt överallt och Douglas skulle precis ta sig in i affären och leta efter mannen när en eldhärjad form plötsligt kom störtandes mot honom.

”Huh? Vad i...!?” hann Douglas säga när entrédörren plötsligt exploderade och släppte ut ett skällhett kaos som skakade om hela hans värld.

Oförmögen att kunna göra någonting slogs han till marken med en brutal duns och kände hur hela synfältet blixtrade till samtidigt som ett fruktansvärt skrik misshandlade hans hörselgångar.

En sprattlande och oidentifierbar form som var helt täckt av eld låg över honom och klöste luften med desperata rörelser. Det brände till i lungorna från den extrema hettan och Douglas gjorde allt för att komma loss innan han själv brändes till döds.

Först efter ett par sekunder insåg han att den brinnande formen i själva verket var Fritz själv och när denna vetskapen nådde hem blev hans ögon stora med en akut insikt.

Utän att tveka kastade han Fritz åt sidan och rullade runt honom flera gånger för att

släcka de livsfarliga lågorna som höll på att förtära hans kropp.

Stönandes och fräsandes var Douglas på god väg att lyckas men för att befria sin vän helt från den aggressiva elden var han tvungen att använda sig själv som redskap. Något annat val fanns inte längre.

Med ett modigt frustande skred han till verket och kände hur det brände till rejält på hans bara överkropp.

Douglas lät sig inte hållas tillbaka nu och efter ett par hektiska sekunder hade de sista lågorna äntligen slocknat.

Oerhört andfådd och med flera brännmärken som adderades till den växande skaran av kroppsskador reste sig Douglas upp på sina knän och tittade ner på sin vän.

Fritz kropp var kraftigt förkolnad på flera ställen och med en kall domedagskänsla inombords insåg Douglas att hans räddningsförsök hade varit förgäves.

Munnen på den äldre mannen darrade okontrollerat och smärtan han led av måste ha varit obeskrivlig.

”Fritz!” flämtade han och kramade försiktigt om butiksägarens hand. ”K-kan du höra mig? Det är jag, Douglas.”

Handen var alldeles klabbig och het och även om hans rörelser var delikata lossnade stora delar av den förkolnade huden från hans grepp.

Detta orsakade en ny smärtvåg hos Fritz som blottade tänderna och grät på samma gång.

”Shh! Shh! Försök inte att tala, Fritz. Jag är här hos dig nu.” spann han omtänksamt och försökte desperat att komma på en lösning på den hopplösa situationen de båda befann sig i.

”Ja, vad skulle han göra nu?” tänkte han stressat och bet sig på underläppen.

Han kunde ju inte direkt stanna kvar där medan hela stationen höll på att gå upp i lågor men samtidigt kunde han inte bara lämna Fritz där, sönderbränd och ensam.

Med ett hopplöst ansikte tittade han ner på det förkolnade vraket av sin vän när Fritz plötsligt bröt tystnaden.

”M-mein f-freund. D-du måste rädda d-dig själv. H-hör du... D-det.”

”M-men...” började Douglas protestera när Fritz avbröt honom.

”R-rädda dig själv medan du fortfarande har e-ein chans.”

Hans röst var bubblig och ansträngd och hur mycket Douglas än försökte förneka det visste han att Fritz hade rätt.

”Men jag kan ju inte bara lämna dig här.” klagade han tafatt medan smala tårar letade sig ner för kinderna.

”O-oroa dig inte för mich. J-jag klarar m-mig nog.”

Douglas öppnade munnen för att protestera igen men den gamle mannen bara skakade på huvudet och log åt honom.

”Seså... G-gå nu.” viskade han och med de orden skakade Fritz till ett par gånger och dog mitt framför hans ögon.

”FRITZ! NEEJ!” skrek han och skakade om den blodiga handen men det var ingen idé.

Fritz var död och det enda som återstod nu var att uppfylla hans sista önskan och ta sig därifrån innan det verkligen var för sent.

Med en darrande suck reste han sig upp och försökte sansa sig i det pågående kaoset.

Han hade fortfarande svårt att ta in allting som hänt den här morgonen men efter att flera nya explosioner mullrat ut sina mörka löften till honom vaknade självbevaringsdriften upp igen med full kraft.

Med tårfyllda ögon tog han in Fritz döda kropp en sista gång innan han vände sig om och fortsatte sin desperata flykt därifrån.

Allting kändes hemskt och frånvarande i hans värld nu och efter att ha misslyckats att rädda sin vän fick Douglas ett kyligt uppvaknande om hur oerhört skört livet egentligen var.

Det fanns dock ingen tid att kontempera över detta nu så med en sammanbiten min utmanade han den återstående tiden på stationen och letade efter sin vän Matt.

Stegen smattrade på men knappt ett femtiotal steg senare nådde han fram till ett folkhav av flyende kolonister som hindrade han framkomlighet.

Med ett djupt intag av luft torkade han bort svetten från pannan och försökte sansa sig men det var ingen idé.

Han och alla andra där visste hur lång tid det var kvar innan katastrofen var ett faktum och reaktionerna hos dem var solklara. Det var varje man, kvinna och barn för sig själv nu.

”Helvete också! Ger jag mig in i myllret där borta finns det en risk att jag inte kommer därifrån.” tänkte han hopplöst.

Plötsligt märkte han en dold sidogång tio meter längre fram som ingen använde och med omedelbar verkan tog en ny plan form i hans hjärna.

”Hmm... Sidogången där borta har en speciell genväg som leder till den andra sidan av sektorn. Om jag bara kunde ta mig dit på något sätt skulle jag fortfarande kunna få tag på Matt innan det är för sent.”

Sekunden senare hade han bestämt sig och beväpnad med en modig min tog han sig in i folkhopen.

Vassa armbågar varvades med svordomar och hotelser av alla möjliga slag men Douglas kämpade vidare och nådde så småningom fram till sitt mål.

Äntligen befriad från det rörliga fängelset av kroppar rättade han till den blygsamma klädseln han hade på sig och skyndade sedan ner genom sidogången.

Ett myller av korsningar och långa korridorer följde och efter att ha sprungit upp för en brant trappa såg han öppningen som mynnade ut i sektorns andra hälft längre bort.

”Puh! Det var på tiden.” flämtade han och hade precis hunnit avsluta meningen när ett tjugotal människor kom utspringandes mot honom från en dold sidokorridor.

”Oh, nej! Inte här också.” klagade han och gjorde allt för att ta sig igenom den panikslagna massan så fort som möjligt.

Processen var plågsam och besvärlig men efter att ha kämpat sig igenom en ny snårskog av armar och ben, som omedelbart gav honom nya blåmärken, lyckades han ta sig förbi den panikslagna horden av människor.

Ståendes alldeles svettig och andfådd i mitten av korsningen med bar överkropp slappnade Douglas av för ett kort ögonblick och hämtade andan. Det skulle han inte ha gjort.

Plötsligt, från ingenstans, överraskades han nämligen av en ny kolonist som kom springandes mot honom med en rasande fart i varje steg.

Av ren reflex tittade han upp och riktade uppmärksamheten mot kolonisten men det

var redan för sent. Kollisionen mellan dem var redan ett faktum. För tredje gången slogs han till marken på ett brutalt sätt och kände hur omvärlden snabbt föll in i ett temporärt mörker som dränkte alla hans sinnen. Utslagen på alla fyra låg han och stönade osammanhängande innan verkligheten, med sin efterlängtnade skärpa, gjorde sitt återtag in i hans värld igen. Oerhört desorienterad reste han sig upp så gott det gick och skakade slött på huvudet. Han plågades av en fruktansvärd huvudvärk och kände sig sjuk och illamående på samma gång. Hur länge till skulle allt detta kaos pågå egentligen, tänkte han buttert och skulle precis fortsätta sökandet efter sin vän när han plötsligt såg Matt Carlsen liggandes framför sig.

”Matt!” flämtade han mekaniskt och torkade sig om munnen.

”Jag har letat som fan efter dig!”

Med en blick som var full av desperation tog Douglas ett djupt andetag och harklade sig innan han fann sin röst igen.

”S-stationen... Ahem! Stationen är förlorad och den enda chansen vi har nu är livbåtarna.”

”Skit i dem!” röt Matt med gråten i rösten och Douglas förstod omedelbart att någonting allvarligt hade hänt.

”V-vad är det?” frågade han oroligt.

”M-min pappa... Jag måste hitta min pappa.” sa han och reste sig upp. ”Jag har försökt få tag på honom via holo-enheten men hur många gånger jag än försöker får jag ingen kontakt med nätverket här.”

Den plötsliga kommentaren fick Douglas hjärta att sjunka allt djupare för med det pågående kaoset i full effekt visste han att det inte fanns tid för några räddningsaktioner nu.

Med ett blekt ansiktsuttryck öppnade han munnen för att förklara det omöjliga i Matts önskan när en katastrofal kedjereaktion av explosioner plötsligt spred sig genom stationen.

Båda två kände hur marken mullrade upprört under deras fötter och medan allt mer kollapsade runt omkring dem förstod äntligen Matt hur allvarlig deras situation var.

Med en bitter min insåg han att det inte fanns någon tid att rädda hans far, om han fortfarande var vid liv det vill säga, och om de skyndade sig nu så skulle de kanske... Kanske komma därifrån med livet i behåll.

”H-helvete också! Du har rätt, Douglas. Vi måste härifrån nu.” grät han och vilade händerna på knäna för att inte svimma av sorg.

Douglas stod där och var mer än redo att fly igen när en problematisk tanke plötsligt hejdade honom.

”M-men hur?” stammade han ängsligt och visade upp ett bedrövligt ansiktsuttryck för sin vän.

”De flesta av livbåtarna befinner ju sig i de skadade sektorerna?”

”Inte alla.” sa Matt och fortsatte innan Douglas hann säga någonting.

”När jag var ute på ett av mina arbetsuppdrag för ett par veckor sedan såg jag en livbåt borta vid teknik-hubben i denna sektorn som väntade på att bli reparerad. Den har varit ur bruk en längre tid på grund av ett felaktigt kylarsystem och i vår

nuvarande situation är det troligtvis den enda chansen vi har.”

Med deras nya och enda plan klar påbörjade duon den desperata flykten därifrån och sprang genom smala, klaustrofobiska gångar samtidigt som asteroiderna utanför fortsatte sitt våldsamma bombardemang av Demanthos-stationen.

Chansen för överlevnad minskade drastiskt för varje sekund som gick och vid flera tillfällen sprang de på nedfallet bråte som blockerade deras flyktväg.

Utan att egentligen ha något val bet de båda männen ihop och fortsatte sin labyrintliknande flykt när datorrösten gav dem en ny och minst sagt dystert prognos. Sköldarna, skulle det visa sig, låg nu endast på 15 procents kapacitet.

Efter en frenetisk språngmarsch som brände till rejält i benen stannade de upp för ett kort ögonblick och gick över deras plan en gång till.

”H-hittills...” flämtade Matt och kämpade med att få ut orden i sitt andfådda tillstånd.

”Hittills har alla vägar varit oframkomliga och nu finns det bara en väg kvar att ta. Det är genom servicetunnlarna i den andra änden av sektorn här och eftersom du jobbar där varenda dag känner du till dem bättre än vad jag gör.”

”Ja, det gör jag.” sa Douglas och skulle precis fortsätta framåt igen när en olycksbådande tanke plötsligt kastade sin skugga över hans självförtroende.

”Hoppas bara att de finns kvar när vi väl kommer fram dit.” tänkte han och bet sig nervöst på underläppen.

Under tiden som oron fortsatte att klösa sig allt djupare in i hans känsloliv insåg Douglas att de inte hade tid att vara försiktiga nu. Det var nu eller aldrig.

Kort därefter kom de störtandes fram till en av de större torgplatserna på kolonin.

Brända kroppar låg överallt och när duon skyndade förbi ett blottat vardagsrum bland ruinerna såg de hur en familj på fem individer låg krossade under en stor och kraftig järnbalk. Blod blandat med sönderslitna kroppsdelar prydde golvet och väggarna och lukten av bränt kött vilade tungt över området.

Med en plötslig kväljning gav Douglas ifrån sig ett ångestladdat ljud och kände hur det svartnade för ögonen. Matt, i sin tur, var snabbt med på noterna och grep tag i hans arm innan mörkret hann ta honom.

”Håll ut, Douglas. Det är inte långt kvar nu.” tröstade han så gott han kunde.

Douglas nickade tafatt åt hans ord och efter att ha stapplat vidare i det brinnande mardrömsscenarioet började golvet skaka allt mer under deras fötter igen.

Det var verkligen bråttom nu.

Hans hjärta, som inte var sen på att visa sitt missnöje över situationen, bultade snabbt och oroligt inuti hans kropp. Tänk om deras tid var ute?

Omgiven av mörka tankar var Douglas nära på att ge upp och bara låta flammorna ta honom när han plötsligt såg den efterlängtrade entrén in till tunnelsystemet längre fram.

”D-där borta är den!” flämtade han med en lättad suck.

Gången de befann sig i var mörk och ogästvänlig och den enda ljuskällan som syntes till var rader av röda varningsljus som blinkade rytmiskt inifrån servicetunneln.

Utan att tveka sprang de fram till öppningen och kröp in och väl inuti dess metalliska innandöme tog de sig fram på alla fyra så fort de bara kunde medan desperata dödsskrik och explosioner gjorde allt för att skjuta deras moral i sank.

Andfådda stön hördes från de båda och efter att ha krälat ett par minuter svängde de av till höger vid en upplyst panel som reglerade lufttrycket där inne.

Den maniska flykten fortsatte i samma takt som innan och efter långa minuter i de oljiga tunnlarna nådde de till slut fram till den kritiska utgången.

Pådriven av den ständigt närvarande driften att överleva till varje pris tog de sig ut därifrån och ställde sig upp medan deras vakande blickar läste av omgivningen.

Området de befann sig i var fortfarande intakt. Det var ett stort torg där taket befann sig nästan hundra meter ovanför dem med flera accessbroar som kopplade ihop de olika distrikten med varandra. De tittade framåt och trettio meter längre bort såg de den stängda dörren som ledde in till deras slutdestination.

”Teknikhubben! Där borta är den.” flämtade Matt och skyndade genast bort dit med Douglas tätt bakom sig.

Väl framme knappade han in sin accesskod med nervösa fingrar och till deras stora lättnad fungerade den fortfarande utan några problem.

Med en mekanisk suck sköts dörren åt sidan och de skulle precis ta sig in i genom öppningen när den pågående katastrofen hann ikapp dem.

Högt ovanför dem inträffade en spektakulär explosion av sällan skådat slag och ner från det ruinerade taket for en enorm stenbumling fram som förgjorde allt i sin väg.

Ett enormt tomrum slets upp i asteroidens kölvatten och på ett ögonblick förvandlades allting där inne till det värsta tänkbara scenariot de kunde föreställa sig.

Den svarta tomheten utanför, som nu kunde urskiljas med blotta ögat, var utsvulten och allting som inte var förankrat runt omkring dem sögs ut med en sällan skådad hunger.

Från den våldsamma tryckskillnaden som inträffade kände Douglas hur hans inre organ var på väg upp genom halsen på honom. Det svartnade för ögonen igen och med sina sista krafter slängde han sig framåt och grep tag i ena dörrkanten.

Mitt i allt detta kaos tittade han bakåt och såg hur Matt kämpade ett par meter längre bort. Han hade klamrat sig fast i ett tanigt räcke vid sidan av entrén och med fasa i ögonen såg Douglas hur den höll på att ge vika för den omätliga hungern som rymden utsatte den för.

Metallfästena i golvet slets loss en efter en och till slut var det bara en enda bult kvar som höll räcket förankrat i stationen.

Matt, som kämpade för sitt liv i den allt mer hopplösa situationen, tittade upp och mötte Douglas blick med tårar i ögonen.

Detta orsakade ett inbördeskrig av känslor i Douglas för han visste att han inte kunde göra någonting för tillfället. Absolut ingenting.

Sekunderna blödde iväg och envis som han var ignorerade Douglas sin egna självbevarelsedrift och sträckte ut vänsterhanden mot honom.

Han sträckte ut den så mycket han kunde och Matt svarade genast med samma manöver.

Avståndet mellan dem minskade drastiskt och kanske fanns det en chans för honom att rädda sin bästa vän ändå.

Ödet, skulle det visa sig, hade en helt annan åsikt angående detta och när det endast återstod ett par centimeter mellan dem lossnade plötsligt det sista metallfästet.

Med en bottenlös fasa i sina ögon såg Douglas hur hans vän förlorade slaget mot

malströmmen ovanför och slungades iväg med en våldsamt kraft.

Han hörde ett djupt, desperat skrik från Matt som tystnade abrupt när tomheten utanför tog honom.

”MATT! NEEEEJ!” skrek Douglas med tårar i ögonen men hur mycket han än ville så visste han att det var över för hans vän.

För ett ögonblick kändes allting överkligt och han visste inte om han ville leva längre. Han övervägde att släppa taget och göra sin vän sällskap men någonting fick honom att hålla kvar i dörrkanten.

Han levde farligt i detta tillstånd tills ett blinkande ljus av något slag pockade på uppmärksamheten.

Med en nonchalant atmosfär tittade han upp och såg då hur larmet för det interna trycket inuti teknikhubben hade utlösts.

Douglas ögon blev genast stora för detta betydde bara en sak. Kraftdörren in till hans enda räddning höll på att stängas och var han inte snabb nu så skulle det vara över för honom.

Med ett skrik förde han tillbaka vänsterhanden till dörrkanten igen och påbörjade sitt desperata försök att rädda sitt egna skinn innan det var för sent.

Han ansträngde sig till det yttersta men kraften som rymdens tomhet utsatte honom för var fullkomligt mördande för hans muskler. Centimeter för centimeter avancerade han framåt men det räckte inte.

Han kämpade vidare men fortsatte han i den här takten skulle kraftdörren vara stängd långt innan han var i säkerhet på andra sidan.

Febriga känslor av rädsla och sorg ödelade hans inre och gjorde allt för att släcka elden av självbevarelsedrift som rasade inuti honom. Tårar rann ner för kinderna på Douglas och han kände hur greppet om dörrkanten blev allt halare.

Allt var kaos nu och Douglas var på väg att ge upp när bilden av hans älskade fru plötsligt spelades upp i hans hjärna. Han såg sig själv krama om henne borta vid incheckningen på rymdhamnen för sex månader sedan och tanken att aldrig få se henne igen blev för mycket för honom.

”NEEEJ! JAG VÄGRAR ATT GE UPP NU!” skrek han och ansträngde sig till den graden att han nästan svimmade.

Det fick bära eller brista för han kunde inte dö nu. Han hade ju sin fru, sin familj och, inte minst, sin hund Otis att återvända till.

Under tiden fortsatte dörren sin stängningsprocess och Douglas kämpade allt han kunde för att hinna in i tid.

Vad som kändes som en flytande eld slet i hans muskler och efter ett maniskt frustande hade han lyckats ta sig halvvägs in.

I stort sett kraftlös sneglade han på det konstant förminskade gapet och insåg att det bara var drygt två meter kvar innan dörren var helt stängd.

En ny sorts panik grep snabbt tag i honom för om han inte lyckades ta sig in snart spelade det ingen roll vad han gjorde. I ett sådant scenario skulle dörren klippa av honom på mitten och då hade ju allting varit förgäves.

Hjärtat bultade som aldrig förr och med det rasande vacuum-suget runt omkring sig beordrade han sina muskler att lyda honom en sista gång.

Frustandes kämpade Douglas mot de osynliga händerna som ville förena honom med

världsrymden utanför. Han kom hela tiden längre in men de metalliska käftarna som närmade sig från båda hållen hade fått smak på blod nu.

”Bara en liten bit till!” intalade han sig själv på bristningsgränsen och bet ihop. Han släpade sig in med desperata rörelser och inte långt därefter var det bara fötterna och vaderna som fortfarande stack ut.

Dörren, i sin tur, hade inte tappat hoppet om att få en kroppslig trofé av sitt nya offer men precis när den skulle stängas genomförde Douglas en sista kraftansträngning och lyckades dra sig in i teknikhubben i allra sista sekunden.

Med atmosfären återställd till det normala igen föll han ner på golvet med en duns och andades häftigt.

Han hade klarat sig. Han kunde knappt tro det men han hade lyckats frigöra sig från malströmmen på andra sidan dörren och tagit sig i säkerhet.

Denna säkerhet var dock kraftigt ifrågasatt för tillfället för rymdstationen höll ju faktiskt på att gå under runt omkring honom.

Tusentals stjärnor dansade omkring inuti hans hjärna och lungorna brann vid varje andetag. Han låg helt utslagen och ville bara sova i en evighet men innerst inne visste han att det var en omöjlig tanke.

Plötsligt insåg Douglas att han frös oerhört och huttrandes släpade han sig upp på benen. Vacuum-suget från rymden utanför hade sänkt temperaturen avsevärt där inne och med armarna om sig studerade han sin nya omgivning med en glasaktig blick.

Han stod i en liten korridor som ledde in till teknikhubben men innan han skyndade framåt fastnade hans blick på någonting intressant.

På väggen till höger om honom hängde en gråfärgad servicetröja som såg sliten ut och utan att tveka grep han tag i plagget och trädde det över sig.

Något varmare tog han ett djupt andetag och med kroppen full av adrenalin igen fortsatte han den desperata flykten mot säkerhet.

Grattis, kära läsare!

Du har nått slutet av förhandsvisningen av de två första, spännande kapitlen i min första bok.

Jag hoppas verkligen att du hade lika roligt med handlingen som hade hade när jag skrev den, men mest av allt hoppas jag att du vill läsa ännu mer och följa Douglas Youngs fantastiska resa.

Med varma hälsningar

/Författaren